КНИГА 7

ZA

AQUA TERRA IGNIS AER

Академія Зодіак

Безсердечне небо

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ

СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Безсердечне небо

Zodiac Academy: Heartless Sky

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Heartless Sky, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Дарсі

Адреналін, страх і полегшення вирували в мені пекучою сумішшю, поки я намагалася вгамувати шалений стукіт серця й учепитися за думку, що з нами все гаразд. Тут, зараз, усупереч усьому мене оточували майже всі люди, які були мені найдорожчі в цьому світі, і ми знову вирвалися з рук Лайонела Акрукса й Принцеси тіней. Хоча я мимоволі думала, скільки ще разів нам доведеться тікати від них, перш ніж ми зможемо скинути їх із краденого трону й повернути Соларії мир, який настане лише тоді, коли їм прийде кінець.

Данте по колу спускався крізь пухнасті білі хмари, і я дивувалася неймовірному відчуттю польоту верхи на драконі, поки думки кружляли довкола всього, що сталося. Його темно-сині, як північ, луски гули слабким, але невпинним поколюванням електрики, а сам він був неймовірно величезний. Єдиний інший раз, коли я летіла на спині дракона, був тоді, коли я втікала з цвинтаря, здобувши Імперську Зірку, але поспіх утечі й раптовий кінець того польоту не дали мені й миті, щоб його оцінити. Тепер, коли ми линули безкраїм небом, над нами яскріли зорі, а місяць мовчки стежив за нашим шляхом, я не могла не відчувати чистої магії цієї миті.

Я була дівчиною, що виросла по прийомних родинах у світі смертних. Боротися з тиранами й літати на драконах я навіть мріяти не наважувалася, не те що сподіватися, що це збудеться. І все ж ось ми тут. Посеред світу, яким ми народилися

правити, серед усіляких магічних створінь і жорстоких поворотів долі, і я не могла позбутися відчуття, що ми справді знайшли своє місце.

Торі стиснула мою руку, поки я трималася за неї, і я всміхнулася їй крізь сльози полегшення, дозволяючи собі просто впиватися тим, що вона нарешті звільнилася від зв'язку з тим чудовиськом. Звільнилася від тіней, від прокляття, що тримало її з Даріусом нарізно. Бляха, змінилося стільки всього, що я навіть не знала, з чого почати, але я була така щаслива тримати її в обіймах. І знати, що її більше ніколи не змусять повернутися до Лайонела.

Сьогодні ми могли втратити стількох із нас, але якимось дивом ось ми тут, відлітаємо від ворогів на спині легендарного звіра, з повітрям у легенях і надією в серцях. Принаймні поки що.

Повітря було крижане, але мій фенікс прокинувся, щоб випалити холод, і я ділилася теплом з Оріоном, поки він тримався за мене, переливаючи його зі своєї шкіри в його. Мені хотілося просто залишитися там, у цій миті, коли його руки обіймали мене, а моя рука лежала в сестриній, ніч розкривалася довкола нас, і в цьому безжальному небі не було нічого, крім спокою.

— Ти взяла Лайонелову руку, Тор, — сказала я, захоплюючись своєю крутезною сестрою.

Вона озирнулася на мене через плече, темне волосся шмагало довкола неї, і я побачила, що в її очах бринять сльози, почасти від полегшення, почасти від страху, але вітер, що бив нам назустріч, зривав їх.

— Натомість він багато в мене забрав, — похмуро відповіла вона, і в її очах промайнув відблиск якогось невимовного жаху,

який вона рішуче зморгнула, глянувши на решту, що й далі нас оточували.

Мені хотілося розпитати її про все, що сталося відтоді, як я бачила її востаннє. Я знала, що Лайонел, мабуть, зробив щось жахливе, щойно второпав, що вона вирвалася з-під його влади, але я також знала свою сестру: навіть під бульбашкою тиші вона не захоче говорити про це тут, коли довкола стільки людей.

Хоча я не могла не помітити, як вона тримала за руку Макса, що сидів з іншого боку від неї, а зморшки на його лобі підказували мені, які емоції він допомагав їй стримувати, і від цього в мене в животі скручувався невідступний біль. Ми всі настраждалися від рук того тирана. Але, мабуть, найкраще, що ми могли зараз зробити, це зосередитися на свободі, яку щойно в нього вирвали.

— Твої кільця приречених зірками зникли, — недовірливо сказала я їй, і вона кивнула так, наче знала, наче відчувала це. — Може, він щось зробив, щоб ви могли бути разом?

— Може, але... він одружився з Мілдред, — пробурмотіла вона, опустивши погляд на коліна й зціпивши щелепу проти болю цієї правди, а я ще сильніше стиснула її пальці й похитала головою, хоч і знала, що це правда.

Ксав'єр розповів нам про це, коли приземлився на спину Данте й перекинувся у фейрі, щоб трохи перепочити. Торі дивилася на обрій і мовчала, поки Спадкоємці, Оріон і я витягали з нього кожну подробицю. Єдиною втіхою, яку будь-хто з нас зміг знайти в його розповіді, було те, що Ґабріель зв'язався зі Спадкоємцями й сказав, що вони мусять ударити по Лайонелу, щоб урятувати нас з Оріоном від німф, і запевнив їх, що доправляє Даріуса в безпечне місце.

Але ніхто з нас не знав нічого більше, окрім того, що зв'язки розірвалися.

Ми досі не почули жодного слова ні від кого з них, і лише віра в нашого брата та його дар хоч трохи запевняла мене, що з ними все гаразд, хоч би де вони були.

— Що зробив Даріус? — видихнула Торі, і тривога в її голосі змусила мої груди занити, тож я обійняла її міцніше.

— Не знаю, але ми з'ясуємо, — пообіцяла я, і вона кивнула, притулившись до мене, поки ми просто трималися одна за одну після стількох руйнувань.

Я не дозволяла думкам блукати до прокляття, яке на мене наклали; тепер я його чомусь зовсім не відчувала, хоч наполовину й чекала, що будь-якої миті мене спіткає якась жахлива доля. Але нічого не ставалося. Ми просто летіли до свободи з вітром у спину, і нас огортало відчуття нашої маленької перемоги.

— Я більше зовсім його не відчуваю, — злякано сказав Оріон, і Торі глянула на нього через моє плече.

— Я б відчула, якби він загинув, — твердо сказала вона, і Оріонова хватка на мені трохи послабла, хоча напруга в його тілі свідчила, як сильно він боявся за життя друга.

— Ти певна? — хрипко спитав він, і вона кивнула, а її очі палали вогнем її Ордену, і я їй повірила. Вона була його парою, приреченою зірками чи ні. Якщо хтось і знав правду про долю Даріуса, то це вона.

— Усі наші вороги були на тій битві, — погодилася я, погладжуючи пальцями Оріонову руку, якою він обхопив мене, і мої пальці знайшли голу шкіру там, де колись був знак Лева. — Із ним усе має бути гаразд.

— Ага, — важко сказав він. — Має бути. — Хоча за цими словами відчувалася вага, яка казала, що він не заспокоїться, доки

не побачить Даріуса на власні очі, але я вірила сестрі. Якщо вона певна, що з ним усе гаразд, отже, так і є. Можливо, він чекав на нас там, куди ми летіли.

Я не могла витримати думки про його смерть. Торі потребувала його, його друзі потребували його. А Оріон уже втратив сьогодні Клару: скільки ще зорі справді в нього заберуть? У нас?

Ксав'єр заіржав, летячи поруч із нами, його крила розтинали хмари, а грива тягнула за собою фіолетові блискітки. Данте відповів йому тихим ревом, і мій шлунок сіпнувся, коли він пірнув униз крізь товщу хмар, стрімко знижуючись, а Ксав'єр мчав слідом, його копита гарцювали повітрям.

Щойно ми опинилися під білим покривом, мій погляд упав на засніжений простір, що тягнувся пагорбами на всі боки. Обрій облямовував безкінечний ліс, сосни вкривала снігова глазур, а між гілками густо залягала темрява.

Коли ми знизилися, нас огорнула магія, волоски на моїх руках стали дибки, і я здригнулася, коли під нами відкрився старий фермерський будинок із великою стодолою збоку.

До будинку тягнувся натовп фейрі: половина гола після нещодавньої зміни подоби, решта в забризканому кров'ю, пошарпаному битвою одязі.

Гаміш стояв у дверях і махав людям проходити повз нього. Його кремезну постать, кошлаті чорні вуса, бакенбарди й лису голову неможливо було не помітити серед натовпу.

— Отак! Заносьте свої пампушечки всередину! Гарячий душ і масні бублики для всіх!

— Як стільки людей може вміститися в одному маленькому будинку? — розгублено спитала я, коли всередину заходило дедалі більше тих, хто вцілів у битві.

— Тут, певно, діють якісь чари, — сказав Оріон мені на вухо.

— Вітаю, побратими-воїни, добрий вам день, погляньте на небо й побачте, як до вас сходять істинні королеви! — вигукнула Джеральдіна, і мої щоки запашіли, коли весь натовп задер голови, дивлячись, як ми приземляємося, а купка людей почала радісно кричати.

Раптом вона підвелася на спині Данте, зірвала з себе срібний нагрудник і жбурнула його в бік Макса, змусивши його ловити, а за ним кольчугу, решту обладунків і кистень, аж доки не лишилася в чому мати народила, а він лаяв її й вимагав, щоб вона знову прикрилася.

Але Джеральдіна не зважала на нього, зістрибнула зі спини Данте, коли той уже підлітав до землі, і перекинулася на величезного цербера: три голови її гігантської собачої подоби задерлися до неба, лапи пробуксували в снігу, і вона завила.

Гадки не маю, як їй це вдавалося, але між завиваннями трьох голів вона якось примудрялася виводити мелодію, страшенно схожу на королівські фанфари, і я почервоніла ще дужче, коли повстанці, помітивши нас, закричали ще голосніше.

Я напружилася якраз перед тим, як Данте вдарився об землю: ґрунтом прокотився струс, і з даху стодоли поруч зсунулося трохи снігу, а він щільно притиснув крила до могутнього тіла й присів, щоб ми всі могли з нього злізти.

Ми спустилися зі спини Данте, більшість опускалася на землю за допомогою магії повітря, а Калеб просто зістрибнув зі спритністю свого Ордену.

Ксав'єр легко приземлився поруч із нами у своїй бузковій подобі пегаса, хвиля зміни пробігла по ньому, щойно він завмер, і за секунду він уже стояв перед нами голий у подобі фейрі.

— Запасний Акрукс! — стривожено закричав якийсь чоловік поблизу, тицяючи в нього пальцем. — Швидше, хтось, схопіть

його, поки він не видав нашого сховку Фальшивому Королю! Хтось, швидко!

Оріон клацнув пальцем, і сніжка влетіла чоловікові просто в рот, щоб той замовк, а він спіткнувся об власні ноги й гепнувся на дупу, і Торі гавкітливо засміялася, навіть не намагаючись цього приховати. Чесно, ці двоє погано впливали одне на одного, але мені однаково подобалася їхня маленька дружба.

— Він союзник, — гаркнув Оріон, грізно дивлячись на кожного, хто злякано зиркав на Ксав'єра.

Найближчі до нас люди перезирнулися, а тоді почали дивитися куди завгодно, тільки не на Оріона, і між ними перекочувалися нажахані перешіптування: «зганьблений силою». У горлі в мене наростало гарчання, а магія вогню звивалася в мені, і лють розпалювалася дедалі гарячіше від того, як вони його відкидали.

— Схоже, ти невидимий, брате. — Сет ляснув Оріона по плечу, стоячи поруч із ним із вивішеним членом, бо його штани з листя, вочевидь, віднесло вітром, і Оріон так швидко його відштовхнув, що той налетів на Калеба.

— Ксав'єр наш союзник, — підтвердила натовпу Торі, і люди одразу звернули на неї увагу, схиляючи голови й кивками виказуючи згоду.

— Саме так. — Джеральдіна виступила вперед, ставши перед нами, випнула груди й узялася руками в боки. Вона знову перекинулася на фейрі, бо вже скінчила вити небу про наше прибуття, і худі, яке хтось накинув їй на плечі, впало в сніг, лишивши її зовсім голою перед ними, з міцно стиснутими сідницями. — Він наш чистосердечний друг-пегас, фейрі, добрий, як кіменжаба на копченому оселедці, і саме цього дня він хоробро бився пліч-о-пліч із нами.

— Заради місяця, Джеррі, — прогарчав Макс, кинувшись уперед, щоб підхопити худі й знову накинути його на неї, але вона й далі відпихала його ліктями, продовжуючи промову.

— І так, він, може, й Акрукс, вихований тим волоцюгою-пройдисвітом, що вкрав трон в істинних королев, і так, ми можемо дивитися на нього й звинувачувати в тому, що він боягузливе створіння з хребтом, слизьким, як салліонський слимак. Але почуйте мене цього дня й почуйте навіки, бо Ксав'єр Акрукс довів, що битиметься в ім'я моєї леді Торі й моєї леді Дарсі. Він показав, що кожна блискуча крихта його єства віддана правій справі, законній справі...

— Можна швидше? Я тут собі член відморожую, — гукнув Сет, і я глянула на нього, поки він ліпив собі з листя нові штани.

Калеб простяг руку й торкнувся його плеча, жар його стихії вогню палахкотів під пальцями, і Сет здригнувся, коли тепло залило його, а тоді всміхнувся своєму обранцю з таким обожнюванням в очах, що я дивувалася, як Калеб досі цього не помітив.

Щоки Ксав'єра порожевіли від усієї уваги, що була до нього прикута, і він ніяково стояв осторонь, прикриваючи руками своє хазяйство.

— Виходьте, виходьте! Дорогу істинним королевам! — вигукнув Гаміш, проштовхуючись крізь натовп, і Джеральдіна покинула свою промову й кинулася вперед, щоб обійняти свого величезного батька.

Його вуса були вкраплені сніжинками, а вдягнений він був у кошлату хутряну шубу, у якій скидався на велетенського бобра. У руках він тримав оберемок спортивних штанів і светрів і роздавав їх усім, кому треба, щоб наші друзі могли вдягтися. Спадкоємці всі виступили вперед і склали свою зброю фенікса

на руки одному з повстанців, наче чекали, що ці люди їм прислуговуватимуть. Коліна чоловіка мало не підігнулися під такою вагою, але він нічого не впустив, навіть коли Калеб схопив Оріонів меч і теж кинув його на купу, і з бідолахи вирвався тихий писк від натуги.

Покидьки.

Данте перекинувся на фейрі, натягнув спортивні штани, але лишив мускулясті груди голими, кивнув нам і рушив у натовп, наче когось шукав, і я подумала, чи немає тут його родини.

— Ох, татусю, ти бився там, як таємничий тарахкотун, — розчулено мовила Джеральдіна.

— Моя люба Джеррічко, ти билася, як справжня воїтелька Наґґалуфу, — вигукнув Гаміш.

— Ксав'єре? — долинув до нас жіночий голос, і жінка протиснулася крізь натовп, а я підвела очі на незнайомку, що метнулася до нього. — Це я, — сказала вона, провівши рукою по обличчю, так що на якусь коротку мить проступили її справжні риси, і він ахнув, упізнавши свою матір Каталіну, кинувся їй назустріч, і вони міцно обійнялися, аж у мене стиснулося серце. — Де твій брат? — благально спитала вона, і в її голосі бриніла нотка жаху.

— Не знаю, — непевно сказав він, а вона цілувала його в лоб і волосся раз у раз, і він почервонів ще дужче, бо люди дивилися на них, явно гадаючи, хто вона в біса така. Хоча, мабуть, тієї миті їй було байдуже, чи приховувати свій зв'язок із ним або власну особу, попри маскування, що ховало її справжнє обличчя.

Торі підійшла, щоб теж її обійняти, і вони тихо перемовилися кількома словами, а Каталіна помітила, що в очах Торі немає кілець, і на її обличчі промайнули подив і надія. На

мить я позаздрила тому, як Каталіна дивилася на мою сестру, як гладила її по щоці й перевіряла, чи з нею все гаразд. Це було майже по-материнському, а я такого не відчувала за все своє життя. Але тоді я згадала все, крізь що пройшли вони обидві, і глибоко поховала це почуття. Торі заслуговувала на це більше, ніж будь-коли заслуговуватиму я.

Я глянула на Оріона й побачила, що він дивиться на них із тією ж тугою в очах, і впізнала в ньому біль, що жив і в мені. Він був майже сиротою, бо його мати стала на бік Лайонела Акрукса, і я шкодувала, що батька в нього забрали так рано. Погляд Каталіни впав на нього й посвітлішав, і вона кинулася до нього й міцно обійняла, а він завмер у її руках.

— Я така рада, що з тобою все гаразд, — прошепотіла вона, і брови Оріона здивовано злетіли вгору, коли вона почала оглядати його, чи не поранений він, наче він був одним із її синів. Я відступила, щоб дати їм трохи простору, і переплела пальці, спостерігаючи за ними.

— Я винен вам найглибші вибачення, які тільки можу принести, — сказав він їй, відсторонивши Каталіну й стиснувши її руку.

Каталіна заперечно похитала головою.

— Ти не знав, що він мене контролює.

— Я мав знати, — прогарчав Оріон, і його брови насупилися від жалю. — Ви були не тією жінкою, яку я знав у дитинстві. Я просто думав... не знаю, що я думав. Але я мав зрозуміти, що вам потрібна допомога. — Він присоромлено опустив голову, і Каталіна взяла його за щоку, змусивши знову зустрітися з нею поглядом.

— Ніколи не звинувачуй себе, Ленсе, — наполягла вона. — Це все зробив Лайонел.

Оріон кивнув, хоча провина не зникла з його обличчя, коли вона відпустила його й повернулася до Торі та Ксав'єра, а в її очах бриніли сльози щастя.

Оріон рішуче рушив до мене, і натовпом прокотився зойк, коли він простяг руку й торкнувся моїх пальців. Він завмер, перевівши погляд на повстанців, що дивилися на нас, і на їхніх обличчях змішалися жах і огида, коли вони вилупилися на нього, тож він одразу відсмикнув руку.

Я вже збиралася гаркнути на них за те, що вони сміють так на нього дивитися, але Торі покликала мене на ім'я.

— Дарсі? — Вона з тривогою в очах поманила мене до себе, і я нерішуче підійшла, а Каталіна поруч із нею тепло мені всміхнулася.

— Усе гаразд? — спитала я.

— У Ксав'єра досі тіні, але, здається, тепер я можу їх вигнати. І, думаю, разом це буде ще легше.

Вона простягла мені руку, і я взяла її, а мій фенікс піднявся назустріч її феніксові, наче вони були двома половинками однієї душі, і, може, так і було. Між нами завжди так відчувалося, наче ми зроблені з тієї самої речовини, окремі, але ніколи не цілком повні одна без одної. Мене огорнув спокій, і Ксав'єр нервово переводив погляд з однієї на другу, коли Торі простягла руку й приклала долоню до його грудей. Моє серце калатало від хвилювання, бо я знала, що ми мусимо вигнати з нього тіні, щоб захистити його від Лавінії, щоб вона не могла через них керувати ним або, що ще гірше, знайти нас тут.

— Тільки не панікуй, — попередила я, і він скуто кивнув.

— Зрозумів, — сказав він, хоча з нього вирвалося тихе стривожене іржання. Але я знала, що тепер ми впораємося. Після того як я випалила тіні з Оріона, я відчувала, як це робиться: це було наче поєднатися з найкращими й найсвітлішими по-

чуттями в собі й спрямувати їх уперед. Це була любов, і надія, і все те, чого ми ніколи не дозволимо Лайонелу в нас забрати.

Я відчула, як вогонь фенікса Торі обвивається довкола мого, і він запалав під її долонею, а Каталіна стривожено підступила ближче, вочевидь хвилюючись за сина. Але очі Ксав'єра сказали їй довіритися нам, і за хвилину вогонь пробіг хвилею по його тілу й запалав у його очах, вишукуючи кожну тінь у його венах і виганяючи їх із тіла.

Він зітхнув, коли П'ята стихія покинула його, полегшення на його обличчі було очевидне, бо ми звільнили його з-під влади Лавінії, і він трохи похилився вперед, коли Торі опустила руку.

— Дякую, — видихнув він, міцно обійнявши нас обох, і раптом Каталіна теж обвила нас руками, а я підвела погляд і побачила, що по її обличчю котяться сльози.

— Ви дар, посланий зорями, — прошепотіла вона, і мої щоки залив рум'янець, а я похитала головою, заперечуючи ці слова.

Коли вони нас відпустили, я заправила синє пасмо за вухо, а потилицю мені пекло жаром.

Макс смикнув мене за руку, і я обернулася до нього.

— Ходімо, маленькі Веги, вони не пустять нас усередину, поки ви двоє не підете першими.

Я зрозуміла, що натовп пильно стежить за нами з Торі, і подумала, що Макс, мабуть, має рацію.

Гаміш знову поманив нас уперед, і я пішла поруч із Торі, коли ми рушили за ним крізь натовп повстанців. Оріон ішов у мене за спиною, так близько, що я відчувала його всюди, і мене втішало знати, що він поруч, особливо після всього, через що ми пройшли, але щоразу, коли я намагалася обернутися й притягнути його ближче, він відставав ще більше, і від-

стань між нами завдавала болю моєму серцю. А ще в мене було жахливе відчуття, що він робить це навмисно.

Люди схиляли голови перед нами з Торі, бурмочучи подяки зорям, і моє дихання збивалося, коли погляди повстанців проводжали нас. Схоже, багато хто з цих людей був роялістами, затятими прихильниками роду Вега, і було дивно опинитися водночас під такою увагою. Навіть клуб Д.У.П.И. не змушував мене почуватися настільки під прицілом.

Моє серце закалатало ще дужче, коли ми дійшли до фермерського будинку, і Гаміш уклонився так низько, що мало не торкнувся носом землі, а праву руку простяг жестом, запрошуючи нас увійти у двері.

— Ласкаво просимо до Нір, ваші королівські високості, — гордо мовив Гаміш.

Знову пролунали радісні вигуки, і Торі глянула на мене, а наші руки інстинктивно знайшли одна одну, бо наші душі тягнулися одна до одної. Ця мить чомусь здавалася безмежно важливою. Наче ми ступали в майбутнє, яке давно було прокладене й чекало, поки ми його приймемо. Наче ми нарешті ступили на шлях, яким мусили пройти, якщо колись справді збиралися здобути трон для себе. А тепер, коли Лайонел усівся на нього своєю лускатою дупою, мені хотілося цього більше, ніж будь-коли.

Торі нахилилася ближче й прошепотіла мені:

— Якщо ми колись станемо королевами, моїм першим законом буде те, що на нас нікому не можна витріщатися. І це, мабуть, заразом розв'яже твою маленьку проблему з переслідувачем.

— Га? — засміялася я, і вона кивнула підборіддям через моє плече.

Я озирнулася й побачила, що Оріон знову йде за мною впритул і дивиться просто на мене.

— І що ти зробиш, кинеш мене до в'язниці? — глузливо спитав її Оріон.

— Не-а, кара за цей злочин: щогодинні копняки по члену, — з усмішкою сказала Торі, але тоді її погляд ковзнув до неба, і її веселощі згасли просто ось так, бо думки, вочевидь, знову повернулися до Даріуса. — А він знає, як сюди дістатися? — стривожено спитала вона.

— Ми можемо написати йому, — твердо сказала я, поглянувши на Гаміша. — У вас є атлас, який ми могли б позичити?

— Абсо-чудово, — сказав він, рясно киваючи. — Але спершу вам треба зайти всередину й дати зоряні обітниці. У нас є атласи, зачаровані так, щоб тримати наше місце розташування в цілковитій-прецілковитій таємниці. Розкривати його можуть лише офіційні доглядачі таємниці з Честивого Лицарства Езотеричних Наглядачів.

— А хто вони? — спитала я.

— Це дуже віддані роялісти, які можуть показувати іншим, як знайти Нори. Про наше місце розташування знає лише кілька обраних, щоб його ніколи не змогли знайти ті, хто бажає нам зла. Звісно ж, вас, мої леді, приймуть до Лицарства, як і Спадкоємців, якщо вони цього забажають, — пояснив Гаміш, коли ми заходили всередину, і рушив слідом за нами.

— Ми що, серйозно вступимо до Ч.Л.Е.Н.у? — прошипіла мені Торі, і з мого горла вирвався сміх.

Ми опинилися в невеликому передпокої з дерев'яною підлогою, де весь простір займав високий годинник із червоного дерева. Гаміш обійшов нас, поки ми всі вишикувалися, і вхідні двері зачинилися в нас за спинами, замкнувши нас у тісному приміщенні.

— Мене теж прийміть до Лицарства, — наполіг Оріон, і Гамішеві очі метнулися до нього, а тоді знехтувано відскочили, і Сет пирхнув від сміху.

— Не ігноруйте його, — гаркнула я, і в мене миттю стала дибки шерсть на загривку, а Гаміш стривожено глянув на мене, прикривши рот долонею.

— Але, моя леді, він же *зганьблений силою*, — прошепотів він ці два слова з жахом, ледве спромігшись їх вимовити.

— Не для мене, — прогарчала я.

— Я-я-я… — затнувся Гаміш, намагаючись це перетравити.

— Ось це змусить його на мене подивитися, — пробурмотів Оріон, розпанахав великий палець об ікло, повернув руку й розмазав кров по внутрішньому боці передпліччя. Знак Гільдії Зодіаку проступив, наче живе татуювання під його шкірою: срібний меч, укритий сузір'ями, такий неземний, що аж майже світився.

Гаміш видав звук, схожий на гелготіння задушеного гусака, а тоді впав на коліна, очі в нього закотилися, і він зомлів і гепнувся на підлогу незграбною купою.

— Ну, це вийшло боком, — незворушно сказав Оріон, коли я разом із Торі та Джеральдіною кинулася допомогти Гамішеві підвестися.

— Клянуся сосками зірок, — пробурмотів той, отямившись. — Панталони на місяці… ох, леле, пробачте мені мої вирази, мої леді. Я багато років не бачив знаку Гільдії Зодіаку, а побачити його на не кому іншому, як на зганьбленому силою ф… — Він перехилився й заблював від цих слів. — Пробачте, на зганьбленому силою ф… — Він знову гучно заблював, і Оріон вилаявся собі під ніс, а Спадкоємці всі зареготали.

— Ти. — Джеральдіна різко обернулася й звинувачувально тицьнула пальцем у Макса, який здивовано глянув на неї, його

сміх миттю застряг у горлі, і він розгублено показав пальцем на себе. — Так, ти, ти, неотесаний гульфіку, негайно принеси моєму батькові стілець!

Він кілька разів кивнув, роззираючись у пошуках стільця, врізався в Калеба, а тоді вибіг із кімнати й за хвилину повернувся з трьома дерев'яними табуретами в руках.

Він поставив їх, поки Джеральдіна відганяла його ляпанцями, і Гаміш упав на один із них, промокаючи чоло й набираючись сил.

— Не можна більше гаяти часу. Треба перейти до зоряних обітниць, — наполіг Гаміш, поманивши нас із Торі вперед. Він узяв кожну з нас за руку, а тоді глибоко вдихнув і всміхнувся нам. — Чи присягаєтеся ви, Торі й Дарсі Вега, зорями ніколи не розкривати місця розташування цієї оселі Лайонелу Акруксу чи будь-кому з його вірних прибічників і ніколи не говорити про жодного, кого побачите тут, у її глибинах? І чи присягаєтеся ви також ніколи не завдати тяжкої шкоди й не вбити жодної людини тут, у Норах?

Ми обидві погодилися, і між нами ляснула магія, а тоді вперед вийшли Спадкоємці, щоб дати обітницю наступними. Коли всі дали обітниці, а Гаміш нарешті доклав зусиль і обмінявся обіцянками з Оріоном, блюючи між словами й дивлячись у вікно замість того, щоб дивитися просто на нього, Гаміш знову підвівся й повів нас усіх до вишуканого високого годинника.

Він був удвічі вищий і ширший за мене, наче щось із казки, з витонченим різьбленням по всьому дереву й позолоченими деталями, що мерехтіли в тьмяному світлі. Придивившись до золотого циферблата, я зрозуміла, що він показує не лише час, а й фази місяця, розташування сузір'їв на небі й фази чотирьох рівнодень. За скляним віконцем у формі сонця гойдався гар-

ний маятник, і невпинне цок, цок, цок заповнювало кімнату й зблизька здавалося ще гучнішим.

— Щоб увійти, ви мусите лише вимовити свої наміри щодо Вег. Годинник розпізнає правду у вашій душі, — драматично мовив Гаміш. — Жоден, хто має лихі наміри, ніколи не проникне до нашого любого прихистку.

Джеральдіна вийшла першою, закинула голову й звернулася просто до циферблата.

— Я не бажаю зла нашим істинним королевам. — Підбадьорена батьком, вона ступила вперед і відчинила дверцята в годиннику, а за ними був темний прохід, освітлений смолоскипами в настінних тримачах. Вона ступила туди, і дверцята миттю зачинилися за нею.

Наступною пішла Торі, глянувши на годинник із цинічною гримасою, яка казала, що вона не переконана, що їй треба розмовляти з годинником, але все одно зробила це.

— Я не бажаю Вегам зла.

Вона відчинила дверцята й пройшла крізь них, а я ступила вперед, повторила ці слова й рушила слідом за нею.

Від нас відходив широкий тунель, що прокладав шлях під землею й зникав у далечині, освітлений смолоскипами, що палали, а стіни його були висічені в самій землі. Ідучи за сестрою прохолодним тунелем, я одразу підійшла до найближчого смолоскипа, і вогонь наповнював мої запаси магії, поки ми чекали, щоб нас наздогнали інші.

Коли прийшли Спадкоємці, вони стали перед нами, і я відчула вагу слів, які вони щойно вимовили, що зависли в темряві, чекаючи, поки хтось із нас їх визнає.

— Мабуть, це раз і назавжди все доводить, — сказав Калеб із кривою усмішкою, розряджаючи напругу.

— Що ми найкращі друзі? — спитав Сет, підстрибуючи на пальцях і схвильовано переводячи погляд із нас на них.

— Ніколи не думав, що таке станеться, — сказав Макс, провівши рукою по короткому волоссю й посміхнувшись нам.

— Ну, це тому, що ти був підступною морською собакою, коли познайомився з Вегами, — зауважила Джеральдіна. — І я зовсім не певна, що твої собакориб'ячі звички вже лишилися в минулому, Максі-хлопчику.

— Та годі тобі, Джеррі, що ще мені зробити, щоб довести себе? — побідкався Макс.

— Можна спробувати бути не таким прикрим пстругом, я так гадаю. — Вона повернулася до нього спиною й рушила тунелем, погойдуючи стегнами. Але коли всі рушили за нею, я лишилася на місці, шукаючи поглядом Оріона, якого ледве було видно в найтемнішому кутку проходу.

Гаміш проскочив повз нього, низько вклонившись мені й гукнувши, щоб я йшла за ним, але мої ноги наче приросли до місця, і ми вдвох лишилися позаду.

— Чекаєш на мене, Синя? — спитав Оріон, і в його голосі вчувалася нотка веселощів.

— Ти маєш трохи самотній вигляд там, у тінях, — зауважила я.

— Мені завжди подобалося товариство тіней, — заперечив він. — До того ж я вампір. Я не почуваюся самотнім. Бути самому в мене виходить найкраще.

— Ну, тоді, мабуть, я просто піду сама, — легко сказала я, і він опинився поруч зі мною так швидко, що в мене запаморочилося в голові, а куточки його вуст вигнулися в посмішці, коли він узяв мене за руку.

— Виявляється, твоя тінь мені до вподоби більше за будь-яке інше товариство, — сказав він низьким голосом, від якого

мій пульс помчав. — Тож іди, тікай від мене, Синя, але я буду одразу за тобою.

Жоден із нас не рушив з місця, його пальці стиснулися на моїй шкірі, і жар цієї єдиної, невинної точки дотику розбурхав у моєму тілі виверження вулкана. Цей чоловік був найп'янкішим, що я коли-небудь знала, його коричний запах, наче наркотик, просочував повітря, і від нього мене так до біса п'янило, що я не могла тверезо думати.

— Дякую, — видихнула я. — За все, що ти сьогодні зробив. Якби не ти, я була б мертва.

Його очі спалахнули якимось темним почуттям, і я відчула, як сама тканина моєї душі волає до мене, щоб я підійшла ближче до нього.

— Ти в порядку? — прошепотіла я, думаючи про Клару. — Твоя сестра... — Від думки про те, що довелося б прощатися з Торі, мені запекло в горлі. Як Оріон узагалі досі тримався на ногах?

Він похилив голову, на чолі в нього залягла зморшка, і між нами повисла важка тиша.

— Чесно, Синя, я думав, що розлечуся на друзки, коли знову її втрачу. Але я... відчуваю полегшення. — По його обличчю промайнула провина, і я затамувала подих, чекаючи, поки він продовжить, а він не відводив очей від землі. — Я оплакав сестру давно, а сьогодні побачив правду. Її душа була ув'язнена в тому тіньовому чудовиську, а тепер, ну... тепер вона вільна. Вона за Завісою, де їй і місце. Вона з моїм батьком.

Суперечність у його словах змусила мене підняти руку й узяти його за підборіддя, привертаючи його увагу, так що його погляд метнувся вгору й зустрівся з моїм.

— Хіба це робить мене безсердечним? — спитав він, шукаючи в моїх очах відповіді на питання, яке здавалося набагато

більшим за те, що він вимовив.

— Ні, — присягнулася я, бачачи в його очах давнє горе через утрату родини, але там було й прийняття, наче з нього нарешті зняли тягар. І я це розуміла. Хоч як мене жахала навіть думка про те, щоб жити без сестри поруч, мусити прийняти, що вона страждає й прагне відійти, було б набагато гірше. Поки Клара була в пазурах Принцеси тіней, для неї ще лишалася надія, але принаймні тепер вона звільнилася від тієї муки. Вона знову могла бути собою за Завісою, і, може, вона знайде там спокій і щастя. — Я розумію.

— Це тому, що ти надто легко прощаєш мені мої гріхи, — пробурмотів він, і його пальці поповзли вгору по моїй руці, розсипаючи по шкірі сироти, коли він відсунув мій рукав, щоб відкрити чорний слід долоні, залишений там прокляттям Лавінії. Але коли він різко вдихнув, я опустила погляд і побачила, що його там більше немає, а моя шкіра гладенька й неторкана, наче Лавінія ніколи й пальцем мене не торкалася. Мене прошив шок, і я втупилася в цю неможливість, що дивилася на мене. Як він міг зникнути? Що це означало?

Оріон вилаявся, а тоді підхопив мене за талію, метнувся ближче до смолоскипа й поставив мене у світлі, щоб із гарячковою поспішністю оглянути голу шкіру.

— Його немає, — прогарчав він, і в цих двох словах забриніла надія, що відгукнулася аж у моїх кістках.

Я спробувала намацати в собі бодай якесь відчуття його, бодай слід тієї темної сили, яку Лавінія загнала мені під шкіру, але там не було нічого. Ані шепоту тіней, ані пазуристої темряви, що намагалася б затягти мене у свої глибини.

— Думаєш... мій фенікс його відбив? — спитала я, відчайдушно бажаючи, щоб це було правдою. Я відчувала, як вогняне створіння всередині мене палає просто зараз. Воно зовсім про-

кинулося й було таке неймовірно могутнє, що я була певна: це справді можливо. Я бачила, на що воно здатне. Воно випалило тіні з мого тіла, то чому б не випалити й тіньове прокляття?

Оріон дивився на мене так, наче я була зіркою, що впала з небес, створінням таким могутнім, що воно зіткане із самої магії.

— Ага... думаю, так і було, — сказав він, і віра в мої здібності ясно читалася на його обличчі. — Ми не знаємо всього, на що здатні фенікси, а ти дивувала мене стільки разів, що я певен: ти й далі це робитимеш. Тож так, Синя, якщо ти його не відчуваєш і знаку немає, то ти, безперечно, більше не проклята.

Я видихнула, і з моїх плечей спала неймовірна вага, а щастя хлинуло в груди, наче ріка, що вливається в море.

— Тоді я поговорю про це з Торі завтра, — вирішила я, і усмішка розтягла мої губи, бо мені не хотілося, щоб вона хвилювалася, поки Даріус досі не знайшовся.

Темні очі Оріона перемістилися з моєї руки на обличчя, на ньому розлилося полегшення, а на губах розквітла юнацька усмішка, від якої на правій щоці проступила ямочка. Він рвонувся вперед, притиснувши мене до стіни, наше дихання змішувалося, і груди в нас обох важко здіймалися від того, як близько ми були одне до одного.

— Ти, курва, неймовірна, — прогарчав він, і твердість його м'язів пришпилювала мене до стіни, а я вчепилася пальцями в його сорочку, притягаючи його ближче, бо мені треба було просто...

— Вибачте, я, е-е... — Ксав'єр прокашлявся, і Оріон відступив, обернувшись до нього, коли той пройшов крізь годинник. — Я просто зав'язував шнурки, а тоді всі зникли, і я забув слова, які всі казали. Але я, ну, допетрав, тож...

— Нічого, — сказала я, трохи зашарівшись, а Оріон глянув на мене з лютою жагою в очах, від якої моє нутро залило рідким жаром. Але я залишуся з ним наодинці, щойно випаде нагода. Я багато чого хотіла йому сказати, але ще до біса більше хотіла спершу з ним зробити.

Ми рушили за іншими, тунель круто спускався під моїми ногами, аж доки не вивів у широку печеру, від якої на всі боки розходилися нові тунелі. Підлогу вкривав м'який зелений мох, а по всіх стінах тяглися золоті різьблені зображення Лайонела в подобі дракона, на якого нападали пегаси, грифони, мантикори й гарпії. На одному зображенні тіберійські щури дерлися йому по хвосту й кусали його, а на іншому сирени топили його в озері разом із безліччю водяних перекиднів.

Від усього цього в мене вирвався сміх, і ми поспішили наздогнати гурт, який вели одним із тунелів, де над арковим входом були вирізьблені слова «Королівські покої», а з обох боків від них дві корони.

— Боюся, вам доведеться розбитися на пари, — гукнув Гаміш через плече. — У кожній кімнаті або двоспальне ліжечко-сердечко, або два одинарні ліжечка-смішечка, а з місцем у нас трохи сутужно, доки наші маги стихії землі не докопають нові фан-фантастичні тунелі. Але цей тунель ми відвели саме для вас, любі мої, щоб ви мали трохи усамітнення.

Я глянула на сестру попереду, а тоді на Оріона. Після всього, що сталося на битві, я знала, що більше не можу на нього ображатися. Він досі кохав мене, а я кохала його так шалено, що аж боліло. Тож лишалося тільки вимовити ці слова й сподіватися, що ми зможемо залатати прірву між нами й збудувати щось незламніше, ніж раніше.

— Ну, певен, ви хочете освіжити свої довгі панчохи й свої пахвинки, тож прямуйте сюди, до королівських лазень. Ліво-

руч для дівчат, праворуч для хлопців. — Гаміш показав, і ми рушили коротким кам'яним проходом, що наприкінці розгалужувався. Засохла кров приклеїла одяг до моєї шкіри, і мені відчайдушно хотілося змити з себе запах диму, піску й смерті, що теж до мене прилип.

Мій погляд зустрівся з Оріоновим, коли ми вже мали розійтися, і в його очах була нагальна вимога, яка казала, що він не хоче розлучатися, але якщо ми не хотіли й далі ходити брудними після битви, мусили. Наші погляди не розмикалися, аж доки я не звернула до жіночої лазні, і мої губи розтулилися від подиву перед величезною печерою, повною бурхливих гарячих джерел, між якими росли пальми, водоспади збігали по скелях, а в повітрі погойдувалися фейрі-вогники, заливаючи все бурштиновим сяйвом.

Я стягла з себе одяг і стала під струмінь найближчого водоспаду, і гарячий потік води був мов дар небес, тож я заплющила очі й просто стояла під теплим струменем. Торі залізла в одне з бурхливих озерець, пропливла під водою й виринула з іншого боку, сполоснула волосся й полегшено застогнала.

— Ці рослини звуться милолілеями, — вигукнула Джеральдіна. — Просто спіньте листок ось так. Він навіть заміняє шампунь. — Вона зірвала листок із того, що я вважала пальмою, і почала терти ним під пахвою. Листок виділив білу піну, і мої брови злетіли вгору, а тоді я зірвала собі листок із найближчої рослини. Щойно я потерла ним шкіру, на ній утворилася м'яка, медово-солодка піна, і я намилилася нею вся, перш ніж помити волосся й нарешті знову відчути себе фейрі.

Коли ми помилися, я висушилася магією повітря й знайшла біля входу в душові чистий одяг, тож натягла сірі спортивні штани й білу майку. Торі схопила одяг, навіть не дивлячись на нього, навіть не потурбувалася висушити волосся й

опинилася в спортивних штанах і світшоті, явно розрахованих на хлопця втричі більшого за неї. Я насупилася, дивлячись на сестру, і коли Джеральдіна вийшла з кімнати, впіймала Торі за руку, щоб вона не пішла слідом, бо бачила тривогу на її обличчі.

— З ним усе буде гаразд, — присягнулася я. — Він же Даріус Акрукс.

Вона кивнула, але її очі палали від почуттів, і я обійняла її.

— Ми можемо не спати, доки він не прийде, — пообіцяла я.

— Тобі треба побути з Оріоном. — Вона відсторонилася й швидко витерла очі, поки жодна сльоза не наважилася впасти. — Він щойно втратив Клару, ти зараз потрібна йому більше, ніж мені.

— Я не лишу тебе саму, — одразу сказала я.

— Я хочу побути сама, — прошепотіла вона, прикусивши губу. — Мені це потрібно, гаразд? Думаю, якщо я буду сама, то, може, просто... відчую, що він живий. І тоді зможу чекати, а не покину це місце, щоб його шукати.

— Тор... — видихнула я, ненавидячи думку, що не буду з нею цієї ночі, коли їй так. І я бачила, що з нею коїться щось більше, ніж просто тривога за Даріуса. Лайонел тримав її у своїй владі відтоді, як схопив нас з Оріоном, і я знала, що вона не розповідає мені найгіршого з того, що пережила за останні кілька днів. Але я також знала свою сестру: вона відкриється, тільки коли ми будемо наодинці. — Мені треба бути з тобою.

— Тобі треба бути з ним, — наполягла вона, стиснувши мою руку. — Ви були нарізно надто довго, і сьогодні вночі ви могли втратити одне одного. Ти ж його кохаєш, так?

— Я... — почала я, але мене перебив голос Джеральдіни, що кричала десь за душовою.

— Ти, кажановухий негіднику! — заволала вона, і за її голосом пролунав гучний ляпас.

— Відчепися, Ґрус, — прогарчав у відповідь Оріон.

— Ти стоїш тут і підслуховуєш істинних королев, і я захищатиму їхнє усамітнення до останнього подиху!

Ми вийшли з лазні й побачили, що Джеральдіна лупцює Оріона баклажаном, який вона начаклувала, але той щоразу відскакував від повітряного щита довкола нього.

— Я не підслуховував, — сказав Оріон, і його очі метнулися до нас. — Я просто на тебе чекав.

Його погляд пропікав мене наскрізь, і раптом мені стало надто жарко, а бажання підійти ближче до нього зводило мене з розуму.

З чоловічої лазні долинали хлюпання й сміх, і ми з Торі ступили вперед, щоб подивитися.

Калеб носився в одному з озерець, користуючись дарами свого Ордену, і перетворював воду на вир, а Сет намагався вибратися з його середини. Макс зі скелі намагався поцілити в Калеба струменями води, а Ксав'єр кидав йому в очі блискучі бульбашки.

— Хлопці! — вигукнула Джеральдіна, хоча на її губах танцювала усмішка. — Їхні дзвіночки-бовтунчики часом роблять із них таких бевзів. Сюди, мої леді. Ви, мабуть, утомилися, як піщана гуска в снігу.

Вона пішла попереду, а Оріон став поруч зі мною, наші пальці торкнулися, і по моїх венах побігла електрична енергія. Я не дивилася на нього, але моє дихання ставало важким, і я знала, що між нами мусить бути сказано багато слів, але зараз мені хотілося лише впасти в його обійми й знову знайти в них спокій.

Джеральдіна повела нас углиб спальних покоїв, де вздовж стін тяглися овальні дерев'яні двері, а темний тунель освітлювали смолоскипи.

— Шушваль може обрати будь-яку кімнату й ділити її ще з кимось одним, я ж цієї ночі ночуватиму з Анджелікою, щойно вона з'явиться серед інших повстанців. Але для вас, мої королеви, ми, звісно, надамо покої, гідні королівських осіб.

Тепер до нас уже долинали звуки інших людей, що йшли сюди на чолі з гучноголосим Гамішем, який вів їх до душових.

— Ось і прийшли. — Джеральдіна прочинила праворуч від себе двері з вигравіюваним королівським гербом і оглянула приміщення. Усередині стояли два ліжка, над кожним звисали квіти, а збоку був стіл, на якому чекали їжа й напої. — Чи пасує вам? Чи, може, мені розсипати ще квітів по стінах? Позолотити ліжка? Чи, може, ви бажаєте, щоб я збила вам подушки й заспівала стародавню колискову?

— А де кімната Ленса? — спитала я, бо хотіла, щоб після всього, що сталося, він був поруч.

— Ох, е-е... — Джеральдіна глянула вздовж коридору якраз тоді, коли до нас із широкою усмішкою підійшов Гаміш.

— Ну як вам королівські покої? — гучно спитав він нас, наче зовсім не помічаючи Оріона, бо його погляд просто ковзнув повз нього. — Усе вам до вподоби?

— Ми якраз питали, де ночуватиме Оріон, — сказала Торі, схиливши голову набік, і Гаміш одразу ж закашлявся від нудоти.

— Його... його... пробачте мені, мої леді, але він *зганьблений*. Йому варто просто спати в стодолі. Або, може, в посудомийні...

— У посудомийні? — сторопіла я, глянувши на Джеральдіну, яка заламувала руки. — Що ви, в біса, таке кажете? Я хочу, щоб він був тут, біля мене.

— Ох, е-е, ну, я... — Гаміш глянув на Оріона, а тоді почав несамовито блювати.

— Ох, заради зірок, забудьте, Гамішу. Можете просто сказати нам, яка кімната для Даріуса? — спитала Торі, і Джеральдіна різко обернулася, вирячивши очі.

— Звісно ж, моя леді Торі, вам тут досить лише попросити, і все буде вашим.

Джеральдіна поспішила до наступної кімнати, прочинила двері й примружилася, оглядаючи приміщення.

— Чи ця пасує? — Вона глянула понад нашими головами на Гаміша, який кусав себе за кулак, щоб не виблювати, і я відчувала, як мій терпець уривається, бо Оріон просто дивився собі під ноги, наче готовий змиритися з цією маячнею.

— Ідеально, Джеральдіно, дякую, — сказала Торі, навіть не зазирнувши до кімнати. — Нам треба ще щось зробити, перш ніж ми трохи відпочинемо, чи...

— Ні-ні. Добраніч, мої солодкі королеви. Побачимося вранці, — поквапливо сказав Гаміш, глянувши на Джеральдіну, перш ніж відвернутися, хоча, ще раз глянувши на Оріона, він знову вивернувся в кулак, перш ніж кинутися бігти.

— Проблему розв'язано, — сказала Торі, махнувши Оріонові на кімнату, яку вона забрала для Даріуса, а тоді обернулася й зібралася йти. — Побачимося трохи згодом, Дарсі, мені просто треба побути наодинці з думками. — Вона пройшла повз нас, озирнулася на мене й ледь усміхнулася на прощання, а я насупилася, намагаючись вирішити, чи варто мені нав'язувати їй своє товариство, чи просто прийняти її рішення піти від мене, щоб вона могла впорядкувати думки.

— Стривай, — сказав Оріон, ступив уперед і щось дістав із кишені. Він простяг їй прекрасне рубінове намисто, яке Даріус подарував моїй сестрі, і її очі здивовано розширилися.

— Я повернув його для тебе під час битви, — сказав він, і Торі власницьки взяла його в нього, міцно стиснувши в пальцях.

— Дякую, — прошепотіла вона, і було видно, що те, що він його врятував, багато для неї означає.

Мої губи розтулилися від подиву, коли вона підійшла, обійняла його однією рукою й поплескала по спині, а тоді відпустила.

— Він живий, Торі, — присягнувся Оріон, задираючи рукав і показуючи голу ділянку шкіри на руці, де колись був символ Лева, знак Даріуса.

Я ахнула й простягла руку, щоб торкнутися того знайомого місця, що так невідворотно пов'язувало його з другом.

— Якби зв'язок зник через те, що мій підопічний загинув, знак лишився б на мені. Навіть після смерті зв'язок не вмирає, — присягнувся він, і очі Торі сповнилися надії, коли вона кивнула.

— Тоді, мабуть, нам лишається тільки чекати, поки він не з'явиться з поясненнями, — сказала вона з обнадіяною усмішкою, але я побачила, як та знову згасла, коли вона відступила й прослизнула до королівської кімнати.

Джеральдіна крутнулася, переводячи погляд з мене на Оріона, і пригладила своє світло-каштанове волосся.

— Ну, хай мені каштани в торбинку, я просто на сьомому небі від того, що ви двоє знову разом.

Я прокашлялася, не дивлячись на Оріона.

— Ми не разом. — Курва, це прозвучало не так.

— Ох, — ахнула Джеральдіна. — Пробачте мені мою самовпевненість, моя леді. Ну, може, воно й на краще, еге ж? Що скажуть повстанці про істинну королеву, яка живе в одній кімнаті зі зганьбленим силою фейрі, без образ, Оріоне.

— Які там образи, — процідив він. — Хіба тобі нікуди не треба, Ґрус?

Її очі перебігли з мене на нього, а тоді вона кілька разів кивнула.

— Ох, пробачте мої баляндраси, вони мене занесли! Я прощаюся з вами й побачуся завтра. По той бік вашого сну на вас чекатимуть наймасніші з бубликів, Дарсі. — Вона вклонилася, а тоді підтюпцем побігла коридором і зайшла до однієї з кімнат, лишивши нас наодинці в гнітючій тиші.

Я попрямувала до кімнати, призначеної для Даріуса й Оріона, відчуваючи, як моя тінь іде за мною, і коли я підвела очі, щоб зустрітися з ним поглядом, він нахилився ближче, впершись рукою в одвірок над моєю головою.

— Побачимося пізніше, Синя. Ця кімната може бути вся твоя. — Його кадик сіпнувся, коли погляд опустився на мої губи, а в очах палав той самий голод, що вирував і під моєю шкірою.

Він зібрався відійти, але я вчепилася в його сорочку, штовхнула двері позаду себе, розчахнувши їх ширше, і втягла його всередину.

— Ти справді збираєшся ночувати деінде? — спитала я, притягуючи його ближче, і він посміхнувся.

— Я буду там, де ти захочеш, красуне.

Я відпустила його й відступила, двері за ним зачинилися, а моє серце потужно билося в грудях, наче крила мого Ордену. Я хотіла цього чоловіка кожною клітинкою свого єства, і мені набридло гаяти час нарізно. Ми довели в битві, як далеко готові зайти одне заради одного, він уклонився мені, він присягнув мені на вірність усіма способами, якими тільки може присягнути фейрі. Але я хотіла показати йому, що ми рівні. Що коли

ми стоїмо одне перед одним і він бачить королеву, я бачу короля, який дивиться на мене.

Я стягла майку через голову й відкинула її, оголивши груди, і з нього вирвалося гарчання, коли він підступив ближче, схопив мене за талію й щільно притиснув до себе, наче наша шкіра відчайдушно прагнула дотику. І щойно його руки опинилися на мені, я зрозуміла, що більше немає ні стін, ні правил, ні законів, що тримали б нас нарізно. Були тільки ми, і хай іде лісом, що про це думає решта Соларії.

— Ти певна, що не хочеш, щоб я ночував з кимось іншим, Синя? — спитав він, і в його очах блищали веселі іскри.

Було лише одне місце, де я хотіла бачити його цієї ночі, і він, чорт забирай, добре це знав. Він просто хотів, щоб я сказала це вголос. Але ця шалена енергія між нами поглине мене цілком, якщо я скоро їй не піддамся.

— Замовкни, Ленсе, — задихано сказала я.

— Яка ти сьогодні зухвала. — Його пальці заплуталися в моєму волоссі, і він смикнув, так що моя голова відкинулася назад, відкриваючи йому шию.

— Хочеш крові, то поборися за неї, — піддражнила я, клацнула пальцями й наклала на горло тугий повітряний щит, наче другу шкіру.

Він усміхнувся, як демон, і його очі спалахнули від виклику.

— Не дражни вампіра, якщо не хочеш, щоб на тебе полювали, міс Вега.

— Це не клас, професоре. Якщо хочете провчити мене, краще зробіть це руками.

— Залюбки. — Він штовхнув мене на ліжко, схопив за стегна й перевернув на живіт так швидко, що я підскочила на матраці. Він смикнув мої штани донизу й сильно ляснув мене по

дупі, і я ахнула, а гострий укол болю змінився насолодою, і я застогнала.

Раптом двері відчинилися, і я вилаялася, коли Оріон ривком поставив мене на ноги й запхнув собі за спину, поки я натягала свої кляті штани.

— Ой, вибачте. Не знав, що у вас тут п'ятдесят відтінків синього, — нахабно засміявся Сет. — Тобто знав, бо чув вас, але не зважайте на мене. Я все це вже бачив, причому геть у-се. Якось я бачив, як хлопець трахав дівчину у вухо.

Я визирнула з-за Оріона, а той одразу ж зі своєю вампірською швидкістю схопив із підлоги мою майку й натягнув її мені на голову, щоб прикрити мене, і тканина притиснула мої руки до боків. Я надула губи, дивлячись на нього, просунула руки в отвори й примружилася на Сета.

— То ти й далі вриватимешся без стуку до кожної кімнати, де я колись житиму, так? — спитала я, і Сет вовчо вишкірився.

— Не-а, це й моя кімната, сусідко. — Він пройшов просто повз нас і пірнув на двоспальне ліжко.

Оріон одразу ж підхопив його й жбурнув у двері, наче той важив не більше за м'яч для пітболу, але Сет недбало зупинився на пориві повітря, перш ніж устиг у них врізатися.

— Геть. Звідси, — наказав Оріон, але Сет проігнорував його, розвернувся до місця біля дверей і підняв руки, керуючи землею, щоб зробити собі з каменю односпальне ліжко, а тоді вкрив його товстим шаром моху.

— Мабуть, тоді я візьму це ліжко. — Він упав на нього, випробовуючи м'якість створеного ним мохового матраца й легенько підстрибуючи на ньому. — Коли я був на Місяці, там усе було таке м'яке. Бо ми там майже нічого не важили, розумієте? Наче весь час у надувному батуті.

— Ти не житимеш з нами в одній кімнаті, — прогарчав Оріон, ступивши до нього й розправивши плечі, і мені довелося з ним погодитися. Після всього я хотіла трохи побути з Оріоном наодинці, але я так виснажилася після битви, що ледве могла зібрати сили для цієї сварки.

Сет звів на мене свої великі очі, начаклував собі в руках пухнасту подушку з моху й пригорнув її до грудей.

— Макс пішов до Ксав'єра, тож мені дістався Калеб, — видихнув він, і в його очах було благання.

— І що? — гаркнув Оріон, а Сет клацнув пальцем і наклав бульбашку тиші довкола нас із ним, відрізавши Оріона від розмови.

— У мене буде незручний стояк, — благав він. — Так було минулого разу, коли ми спали разом, але тоді я викрутився, звалив на те, що його щілина між сідницями нагадала мені місячний кратер. Удруге мені це з рук не зійде, Дарсі. Він здогадається. І тоді це зруйнує нашу дружбу. Я не можу втратити його через це. Може, мене попустить, якщо просто матиму трохи часу. Мені потрібен час. Будь ласка, дай мені трохи часу. Я не можу піти ні до кого іншого, бо тільки ти знаєш. Тож коли я почув вас тут, то подумав: «Гей, моя подруга Дарсі мене прихистить, вона мене не прожене». — Вигляд у нього був такий жалюгідний, а серце моє так рвалося, що я вже кивала на знак згоди.

Оріон силкувався зламати бульбашку тиші, і лютий гнів на його обличчі казав, що мені доведеться неабияк попотіти, щоб переконати його дозволити Сетові тут ночувати.

Сет звів очі й на нього, і на його губах з'явилася посмішка.

— Хочеш, я й далі змушуватиму його ревнувати?

— Що значить *далі* змушувати його ревнувати? — розгублено спитала я, а тоді він гавкітливо засміявся й прибрав бульба-

шку тиші.

Оріон наїжачився, ступив між нами й подивився на мене.

— Про що ви говорили? — вимогливо спитав він, і в його голосі звучала тривога, від якої я насупилася.

Я глянула на Сета в нього за спиною й побачила, що той несамовито хитає головою, і хоча я ненавиділа щось приховувати від Оріона, це був не мій секрет.

— Сет мусить лишитися, — сказала я, і Оріон мав такий вигляд, наче я дала йому ляпаса.

— Чому? — просичав він, і його ікла видовжилися, наче він більше не міг стримувати в собі чудовисько.

— У нього деякі... проблеми з Калебом, — обережно сказала я.

— Ти завжди можеш помінятися зі мною кімнатами, брате, — легко запропонував Сет. — Чого б тобі не піти до Кела? Влаштуєте собі вампірський кривавий час для зв'язку чи що там. А ми з Дарсі тут чудово впораємося разом. Наодинці. Як ото всі ті місяці, поки ти сидів у в'язниці.

Оріон різко обернувся з поштовхом вампірської швидкості, і я схопила його за руку за секунду до того, як він напав, відчувши це, коли він закрутив довкола себе повітря, і моє волосся війнуло вперед мені на плечі.

Сет зухвало шкірився до Оріона, вочевидь у настрої виписати собі смертний вирок.

— Стули пельку, Сете, — просичала я. — Якщо лишаєшся тут, не можна бути мудаком.

— Але бути мудаком у мене виходить найкраще, — заскиглив він, поки я силкувалася відвести примружені очі Оріона від вовка, що його підбурював.

Нарешті Оріон перевів погляд на мене, і моє серце затріпотіло від дикого звіра, який дивився на мене з його очей. Він на-

хилився, аж доки ми не опинилися ніс до носа, мої легені перестали працювати, коли мене огорнув запах кориці, і я опинилася в полоні його присутності.

— Я хочу, щоб ти була тільки моя, Синя, — сказав він глибоким голосом, від якого по моїй спині прокотився дрож. — Хай знайде собі інше місце.

— Кімнат на всіх не вистачає, — гукнув Сет. — І, чесно, у вас однаково може з'явитися сусід, бо смердюча Ванда, тіберійська щуриха, тиняється там і шукає, хто б її прихистив. Гаміш каже, вона любить робити собі гніздо з чужої білизни. Принаймні зі мною такого не буде. Я просто розважатиму вас історіями про Місяць. Можемо влаштовувати кіновечори, вечірки обіймашок і...

— Ні, — гаркнув Оріон, знову обернувшись до нього. — Думаєш, я ділитиму повітря з типом, який клеївся до моєї дівчини, поки мене не було?

— По-перше, я не була твоєю дівчиною, поки тебе не було. Бо тебе не було, ну. — Я штурхнула Оріона в бік. — А по-друге, якщо ти ще раз натякнеш, що я з Сетом мутила, я знову нацькую кулак Торі на твій член.

Оріон буркнув, глянув на Сета примруженими очима, а тоді знову на мене.

— Хочу почути це від нього.

Я обернулася до Сета й жестом запросила його говорити, поки він розлягся на односпальному ліжку, заклавши руки за голову.

— Ну... на це не можна відповісти просто так, Ленсі. Чи я з тих хлопців, що трахнули б «твою дівчину», — він показав пальцями лапки, — якби випала нагода? Звісно, так.

Оріон кинувся на крок уперед, і я стрибнула перед ним, щоб він не вбив Сета, хоча й сама наполовину мала спокусу це зро-

бити після такого коментаря.

— Чи бачив я колись у фантазіях, як вона лежить піді мною й вигукує моє ім'я? Безперечно.

— Сете, — прогарчала я, ладна заткнути йому рота начаклуваною землею, а Оріон тим часом розмитою смугою промайнув повз мене й рвонув до нього з наміром. Він урізався в повітряний щит, яким Сет себе оточив, і одразу почав гамселити по ньому кулаками з несамовитою силою.

— Чи були б ми гарною парою, яку вся Соларія вітала б, а не здригалася б від неї? Абсо-курва-лютно. — Сет розглядав свої нігті, поки Оріон бився, щоб зламати його повітряний щит.

— Сете! — крикнула я, і мій гнів наростав. Що він, в біса, витворяв?

— Але чи трахав я її в її ліжку в усіх позах, які тільки міг вигадати, зокрема в позі «голодний вампір», доводячи, що можу змусити її кричати голосніше за тебе? Ну, це спірне питання.

— Нічого тут не спірне. У нас не було сексу й ніколи не буде, — прогарчала я.

Раптом кулак Оріона пробив щит, і він кинувся на Сета, наче одержимий, вишкіривши ікла, і впав на нього зверху. Він почав гамселити його, кулаки тріщали об тугіший повітряний щит довкола Сета, а той лише широко шкірився.

— Дивний спосіб запропонувати трійничок, але я в ділі, якщо ти теж, — підначив Сет.

— Заради бога, припиніть, — гаркнула я, викинувши вперед руки, і батогом повітря відірвала від нього Оріона, жбурнувши його на ліжко позаду себе. — Сете, я пошию собі кляту шубу з твого розкішного білого вовчого хутра, якщо ти не перестанеш його накручувати. Скажи йому правду, бо інакше я сама вижену тебе звідси під три чорти.

— Гаразд, гаразд, ми не трахалися, — визнав Сет, і я глянула на Оріона, який підводився з ліжка, а його плечі здіймалися від уривчастого дихання. Він упіймав мою руку й притягнув мене до себе із захисним гарчанням, а я взяла його за підборіддя й нахилила його голову, щоб він подивився на мене. Його серце шалено калатало, і від самої думки, що я могла бути з кимось іншим, у ньому було стільки відчаю, що мій гнів на нього розтанув. Але хай йому грець за те, що не повірив моєму слову.

— Поки що, — прошепотів Сет.

— Замовкни, — гаркнула я, коли Оріон закляк, але я й далі тримала його за підборіддя, щоб він дивився на мене.

— Він намагається тебе розлютити, — сказала я, і він кивнув, вочевидь не здатний вимовити нічого більше. — Він може лишитися на цю ніч, а завтра, може, знайдемо йому іншу кімнату.

— Або я вб'ю його зараз, і проблема розв'яжеться сама собою, — запропонував він смертоносним голосом.

— Боюся, так не можна, брате, — встряв Сет. — Ми з Дарсі тепер найкращі друзі. Ти ж не вб'єш її найкращого друга, правда? Уяви, що це з нею зробить.

Плечі Оріона напружилися, але він і далі дивився на мене, бачачи правду цих слів на моєму обличчі.

— Облиш, — благала я, і в його очах потемніло від ухваленого рішення, перш ніж він підхопив мене й метнувся на ліжко, обійнявши мене ззаду так, що аж до біса, і притиснув до себе, а моє обличчя рішуче дивилося в протилежний від Сета бік кімнати, коли він натягнув на нас ковдру.

Я поворухнулася щонайменше, і він загарчав, а його руки стиснулися довкола мене, щільно притягнувши мене спиною до свого тіла.

— Гей, містере Психо, я не можу дихати. — Я штурхнула його в руку, і він трохи послабив хватку.

Сет уже в мільйонний раз почав розповідати нам історії про свою подорож на Місяць, і Оріон наклав довкола нас бульбашку тиші, щоб відгородитися від нього.

— Тобі треба заспокоїтися, Ленсе.

Його подих обпік мені вухо, коли він відповів пошепки, від якого по моїй спині прокотився дрож:

— Я голодний, і тепер мені доведеться ділити повітря з мудаком, який намагався нас зруйнувати, після битви, в якій я мало тебе не втратив.

— Ну, з одним із цього я можу допомогти. — Я відкинула волосся з шиї, взяла його за потилицю й притягла його губи до своєї шкіри.

Його ікла впилися у вену, і він застогнав тієї ж миті, коли з моїх губ зірвався тихий стогін. Гострий укол укусу й відчуття його м'язів, що обгорталися довкола мене, послали хвилю жару між мої стегна, і я мимоволі притиснулася до нього дупою, а бажання розливалося мною. Коли він напився, то вийняв ікла з моєї шиї, його подих обпікав мені щоку, а твердий член упирався мені в дупу. Але я нічого не могла з цим уділяти, коли в кімнаті з нами був Сет.

Оріон прибрав бульбашку тиші, і з Сетового ліжка до нас долинула тиша, тож я подумала, чи не заснув він уже.

— Добраніч, Ленсе, — задихано сказала я, і він притиснувся губами до ніжного місця за моїм вухом, а пальцями провів по укусу, щоб його загоїти.

— Добраніч, Синя.

— Добраніч, сусіди, — прошепотів Сет.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/heartless-sky/